

למאן דאמר מיתת שריפה חמורה מסקילה, איכא למיפרך שלוש פירוכות:

א. מזה ל"היא", — שכן אמה בשריפה, תאמר כ"הוא" — שאמו בסקילה. ואי אפשר ללמוד דבר קל מדבר חמור.

ב. ועוד יש לפרוך: היתכן שתהא אמו בסקילה, ואילו אם אמו תהיה בשריפה, החמורה מהסקילה?!

ג. ועוד, כיון שאומרים "דון מינה ומינה", הרי יש לנו ללמוד כך: מזה היא, לא חלקת בה בין אמה לאם לעונש, ובשתייהן יש חיוב שוה, בשריפה. אף הוא נמו, לא תחלוק בו בין אמו לאם אמו, ובשתייהן יהיה חיוב שוה, בסקילה.

ולמאן דאמר סקילה חמורה, ולפיו שתי הפירוכות הראשונות אינן קיימות, בכל זאת, האי קושיא, מכח הקושיה השלישית, לא נידונה, לא יתכן ללמוד אם אמו מאם אמה.

ואילו למאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה, הרי בהכרח שיהיה הלימוד לאזהרה בלבד, כך:

דון מינה: מזה היא, אם אמה אסורה — אף הוא נמו, אם אמו אסורה,

ואוקי באתרה: התם, באם אמה, הוא דבשריפה. אבל הכא, באם אמו, בסקילה, כדאשכחן באמו [והיינו, "אוקי באתרה"].

ומסביר רבא שלפי הלימוד הזה יש לפרוך כך:

למאן דאמר שריפה חמורה מסקילה, איכא למיפרך שתי פירוכות:

הפירכא ראשונה היא על עצם הלימוד, ע-א אפילו על האזהרה:

מזה להיא, לשאר אשתו [אם אמו] שיש בה חומרה, שכן אמה בשרפה, ולכן דין הוא שיש להחמיר בה, ולאוסרה. תאמר בהוא, בשאר, שהקילה בו התורה, שאמו בסקילה! ולכן אי אפשר ללמוד שתהא אם אמו אסורה.

ועוד יש לנו לפרוך פירכא שניה: כיון שאוקי באתרה, הרי יש לנו לומר: הוא כהיא.

מזה היא — לא חלקתה בה בין בתה לאם אמה, וחייבת שריפה בשתייהן. אף הוא — לא תחלוק בו בין בתו שחיובה בשריפה, לאם אמו, ותחייב גם בה שריפה.

והרי דבר זה לא יתכן, כי אי אפשר לחייב על אם אמו שריפה בעוד שעל אמו חייב סקילה, שהרי שריפה חמורה מסקילה!

ולמאן דאמר סקילה חמורה משריפה, ולפיו לא קיימת הפירכא הראשונה, מזהאי קושיא השניה לא נידונה, אין אפשרות ללמוד אם אמו מאם אמה.

ועתה ממשיכה הגמרא לדון בעקבות דברי הברייתא, מדוע לא נאמר כשם שהשוינו את הזכרים כנקיבות, כך גם נשוה את "שאר" הנקבות ל"שאר הזכרים", ויהא שאר אשתו אסור עליו כשארן הוא:

אי מזה הוא, כלתו אסורה. אף היא, כלתה [אפילו אינה אשת בנו, אלא היא אשת בנה, הנקראת "אשת חורגו"], תהא אסורה.

אמר אביי: אמר קרא בכלה, "אשת בנך